2. Kommissionen bærer samtlige sagens omkostninger.

Bosco O'Keeffe Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. maj 1982.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 18. FEBRUAR 1982 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

De Europæiske Fællesskabers Tidende C 225 af 4. september 1980 offentliggjorde på side 8 en meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve KOM/LA/315 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af oversættere med tysk, engelsk, fransk, italiensk eller nederlandsk som grundsprog. I meddelelsens pkt. B.1 var betingelsen om aldersgrænse affattet således:

»Ansøgerne skal være født efter den 15. oktober 1948. Denne aldersgrænse gælder ikke for ansøgere, som [pr. den 15. oktober 1980] er tjenestemænd eller på anden måde ansat i De europæiske Fællesskaber, og som har været det i mindst ét år«.

Agata Alaimo, som er født i 1942, og som siden den 1. december 1976 har arbejdet ved Det europæiske Center for udvikling af Erhvervsuddannelse, indgav ansøgning til udvælgelsesprøven. Imidlertid meddelte lederen af afdelingen »ansættelse« under Kommissionen, Yves Desbois, ved skrivelse af 7. november 1980, at udvælgelseskomiteen havde afvist hendes ansøgning på grund af hendes alder. Heri ligger samtidig en afvisning af at lade sagsøgeren være omfattet af den undtagelse med hensyn til aldersgrænse, der er fastsat til fordel for personer, som arbejder inden for De europæiske Fællesskaber.

Agata Alaimo anlagde sag rettet mod denne afvisning. Kommissionen har ikke bestridt, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

Det europæiske Center for udvikling af Erhvervsuddannelse blev oprettet af

1 — Oversat fra nederlandsk.

Rådet i henhold til forordning nr. 337/75 af 10. februar 1975 (EFT L 39, 1975, s. 1) i medfør af EØF-traktatens artikel 235. Ifølge betragtningerne til forordningen er det centrets opgave at bistå Kommissionen ved dennes gennemførelse af traktatens artikel 118, selv om det drejer sig om et organ, der ikke hører ind under Kommissionens tjenestegrene. Rådets forordning nr. 1859/76 af 29. juni 1976 (EFT L 214, s. 1) fastsætter vilkårene for personalet ved centret.

2. De fremførte anbringender

Vedtægtens bilag III, som har overskriften »Udvælgelsesprocedure«, bestemmer blandt andet i artikel 1:

»1. Ansættelsesmyndigheden giver meddelse om udvælgelsesprøver efter høring af Det paritetiske Samarbejdsudvalg.

Den bør specificere:

a) ...

b) ...

b) eventuelt aldersgrænsen samt udskydelse af aldersgrænsen for *ansatte*, der i mindst ét år har været i institutionens tjeneste«.

Efter det understregede ord »ansatte« følger ikke ordene »ved Fællesskabet« eller »ved institutionerne«. Kommissionen tilføjer imidlertid altid ordene »ved De europæiske Fællesskaber« i meddelelserne om udvælgelsesprøver.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at hun som ansat ved centret falder ind under begrebet »tjenestemænd eller ansat ved De europæiske Fællesskaber«. Hun har i den forbindelse fremført følgende anbringender:

1. Centret er et organ omfattet af fællesskabsretten, eftersom det blev oprettet i henhold til en forordning udstedt i medfør af traktatens artikel 235, og det udfører hverv for Fællesskabet, nemlig en af de opgaver, som i henhold til traktatens artikel 118 er tillagt Kommissionen.

2. Ifølge præamblen til forordningen om dets oprettelse (den sidste betragtning) oprettes centret »inden for rammerne af Fællesskaberne«.

3. Centrets personale udfører opgaver for Fællesskabet og er underkastet særlige bestemmelser, som findes i forordningerne nr. 1859/76 og 1237/80. Den første del af det tredje anbringende er i virkeligheden en gentagelse af det første anbringende.

»For det tilfælde, at de øvrige anbringender ikke er tilstrækkelige«, har sagsøgeren tilføjet yderligere tre anbringender:

4. Artikel 16 i forordningen om oprettelse af centret bestemmer, at protokollen vedrørende De europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter finder anvendelse på centret, mens artikel 55 i forordning nr. 1859/76 fastslår, at artikel 12-16 i protokollen finder anvendelse på de ansatte ved centret.

5. I henhold til artikel 55, stk. 1, og artikel 56 i forordning nr. 1859/76 finder Fællesskabernes skatteordning anvendelse på vederlaget til centrets ansatte.

6. Ifølge artikel 44 i forordning nr. 1859/76 kan Domstolen afgøre enhver tvist mellem centret og en af dets ansatte.

Sagsøgeren har endelig fremført yderligere to betragtninger:

1. I præamblen til forordning nr. 1237/80 om ændring af forordning nr. 1859/76 (EFT L 127, 1980, s. 1) udtrykkes den opfattelse, at det er hensigtsmæssigt at bringe visse bestemmelser i vilkårene for personalet ved centret på linje med bestemmelserne for tjenestemænd i Fællesskaberne. Hvorfor skulle en sådan tilpasning gennemføres, spørger sagsøgeren, hvis de ansatte ved centret ikke skulle høre ind under de ansatte i Fællesskaberne?

2. I en beslutning af 19. september 1980 (EFT C 265, 1980, s. 93) lagde Europa-Parlamentet vægt på, at mulighederne for overflyttelse mellem centret og institutionerne blev forbedret.

Kommissionen har anført, at betegnelsen »tjenestemand eller ansat i Fællesskaberne« ikke omfatter de ansatte ved centret. Kommissionen har draget denne slutning af følgende betragtninger:

1. Centret er ikke en »institution« under Fællesskabet, men et særligt organ, der er oprettet i henhold til traktatens artikel 235.

2. Centret har selvstændig retslig handleevne (forordning nr. 337/75, artikel 1).

3. Ansættelsen af personale ved centret giver ikke de samme garantier som ansættelse af personale ved »institutionerne«.

4. I duplikken har Kommissionen henvist til vedtægtens artikel 29, stk. 1, c). Af betydning for sagen er, at bestemmelsen er affattet som følger:

   »1. Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndigheden først tage følgende i betragtning:

   a) ...

   b) ...

   c) ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De europæiske Fællesskabers tre institutioner«.

Mere generelt formuleret kan det udledes af Kommissionens indlæg, at den er af den opfattelse, at de ansatte ved de organer, der er oprettet i medfør af traktatens artikel 235, i forhold til det, der sædvanligvis forstås ved Fællesskabernes ansatte, indtager en særstilling.

3. Retsspørgsmålene

3.1. Nærværende tvist rejser to sammenhængende restsspørgsmål. For det *første* skal det fastlægges, hvad der forstås ved ordet »ansatte« i artikel 1, stk. 1, g), i vedtægtens bilag III, altså spørgsmålet om vedtægtens personelle anvendelsesområde. For det *andet* skal der tages stilling til, hvorledes udtrykket »ved De europæiske Fællesskaber«, som Kommissionen anvender i meddelelserne om udvælgelsesprøver, skal forstås. De seks anbringender, som sagsøgeren har fremført, vil blive behandlet i relation til disse to spørgsmål.

3.2. I henhold til vedtægtens artikel 1 finder dens regler anvendelse på »Fællesskabernes institutioner« og på de organer, der i medfør af den udtrykkelige bestemmelse i artiklens stykke 2 ligestilles med institutionerne, det vil sige Det økonomiske og sociale Udvalg og Revisionsretten. De øvrige bestemmelser i vedtægten henviser ligeledes hver gang til ordet »institutioner«. Dette begreb angives nærmere — hvilket er relevant her — i EØF-traktatens artikel 4, i konventionen vedrørende fælles institutioner for De europæiske Fællesskaber og

i traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber.

Vedtægtens artikel 1 indeholder en udtrykkelig bestemmelse om ligestilling af Det økonomiske og sociale Udvalg og Revisionsretten. Heraf følger, at der for andre organer, der ikke er fællesskabsinstitutioner, kræves en tilsvarende bestemmelse om ligestilling. Således nævner vedtægtens artikel 1 ikke Den europæiske Investeringsbank, der har sin egen vedtægt for personalet. Blandt disse andre organer må man desuden især nævne de organer, der er oprettet i henhold til traktatens artikel 235; hertil hører også centret. På baggrund af denne opbygning af vedtægten, for så vidt angår dens personelle anvendelsesområde, er det åbenbart, at ordet »ansatte« i artikel 1, stk. 1, g), i vedtægtens bilag III ligeledes skal fortolkes på den måde.

I relation til sagsøgerens tre første anbringender kan herefter udledes følgende: sagsøgerens *første* argument, altså argumentet om at centret er et fællesskabsorgan, og at det udfører opgaver for Fællesskabet, siger i sig selv intet om vedtægtens personelle anvendelsesområde. Dette gælder også for Den europæiske Investeringsbank; som jeg har nævnt, er bankens ansatte klart ikke omfattet af vedtægten.

Samme argument kan gøres gældende over for sagsøgerens *andet* anbringende, hvorefter centret er oprettet »inden for rammerne af Fællesskabet«. Det *tredje* argument, nemlig den særlige ordning, der er fastsat i forordningerne nr. 1859/76 og 1237/80, kan endog anvendes som argument til støtte for, at vedtægtens artikel 1 og artikel 1, stk. 1, g), i bilag III udelukkende vedrører institutionerne og de organer, der udtrykkeligt er ligestillet med disse.

3.3. Allerede disse betragtninger fører efter min opfattelse til, at artikel 1, stk. 1, g), i vedtægtens bilag III udelukkende vedrører de i vedtægtens artikel 1 nævnte organer, hvorfor den ikke finder anvendelse på centret.

Sagen kompliceres imidlertid af, at Kommissionen i den pågældende meddelelse om udvægelsesprøve har brugt ordene »... ved De europæiske Fællesskaber«. Ganske vist fremgår det af Kommissionens indlæg, at den har ment det samme som i vedtægtens artikel 1, men der er gode grunde til at antage, at udtrykket kan eller snarere bør fortolkes videre.

For det første fastslår artikel 16 i forordning nr. 337/75 om oprettelse af centret, at protokollen vedrørende privilegier og immuniteter finder anvendelse på centret. Den omstændighed, at den fuldstændige benævnelse er »protokol vedrørende De europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter«, taler for at lade centret falde ind under Fællesskaberne. Argumentet underbygges yderligere af følgende betragtning: præamblen til protokollen samt dens artikel 22 fastslår, at dens bestemmelser ligeledes finder anvendelse på Den europæiske Investeringsbank. Heraf følger, at når EØF-traktatens artikel 4 og konventionen og traktaten om sammenslutningen af institutioner ikke nævner centret, må der ligeledes foreligge en særlig bestemmelse om ligestilling, for at protokollen skal finde anvendelse på centret. Selv om protokollen ikke indeholder bestemmelser om en tilsvarende udvidelse, har Rådet netop gjort dette i den nævnte

artikel 16 i forordningen om oprettelse af centret, som er udstedt på grundlag af traktatens artikel 235, og er i den forbindelse klart gået ud fra, at også centret hører ind under »De europæiske Fællesskaber«. Dette argument støttes yderligere af Domstolens dom i sag 110/75 (Mills mod Investeringsbanken, Sml. 1976, s. 955). Ifølge dommens præmis 13 (»som følge heraf«) har den omstændighed, at protokollen finder anvendelse på Investeringsbanken, for Domstolen været et hovedargument for, at dette organ falder ind under begrebet »Fællesskabet« i henhold til traktatens artikel 179. Desuden fastslås det udtrykkeligt i forordning nr. 1859/76, at protokollens kapitel 5 (artikel 12-16), som har overskriften »De europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte«, finder anvendelse på centret.

For det andet finder Rådets forordning nr. 260/68 af 29. februar 1968 om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til De europæiske Fællesskaber anvendelse på centret. Også forordningens artikel 12 nævner specielt Den europæiske Investeringsbank, og den indeholder ikke nogen udtrykkelig mulighed for udvidelse. Alligevel har Rådet under påberåbelse af traktatens artikel 235 udvidet forordningens anvendelsesområde til også at omfatte centret.

For det tredje bestemmer artikel 44 i forordning nr. 1859/76, at Domstolen har kompetence til at afgøre tvister mellem centret og dets ansatte. I medfør af traktatens artikel 179 har Domstolen »kompetence til at afgøre alle tvister mellem *Fællesskabet og dets ansatte* med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten for dets tjenestemænd, eller *som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for dets øvrige ansatte*«. Af de dele af bestemmelsen, som jeg har understreget, kan endnu engang udledes, at centret falder ind under begrebet »Fællesskabet« i denne artikels forstand.

4. Konklusion

Alt i alt er det herefter min opfattelse, at centret falder ind under begrebet »Fællesskabet« eller »De europæiske Fællesskaber«, således som det anvendes i traktatens artikel 179, i protokollen og i de nævnte forordninger. Anvendelsen af disse vendinger i meddelelsen om udvælgelsesprøve kunne derfor fremkalde den opfattelse hos sagsøgeren, at også hun måtte være omfattet af artikel 1, stk. 1, g), i vedtægtens bilag III.

Hverken Kommissionens adfærd eller noget af sagsøgeren fremført anbringende eller argument giver imidlertid grundlag for at antage, at det personelle anvendelsesområde for den pågældende bestemmelse i vedtægten skal forstås anderledes, end hvad der følger af vedtægtens artikel 1. Følgelig kan artikel 1, stk. 1, g), i vedtægtens bilag III ikke udvides til også at omfatte centrets ansatte. Men efter min opfattelse skal Kommissionen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 69, stk. 3, 1. pkt., idømmes samtlige sagens omkostninger på grund af de forhåbninger hos sagsøgeren, dens misvisende meddelelse har fremkaldt. De vægtige grunde, der taler for at fortolke den ordlyd, som Kommissionen har anvendt i meddelelsen, *isoleret set*, således som sagsøgeren gør det, er endnu en omstændighed, der peger i retning af at anse de fremkaldte forhåbninger for en særlig grund i den nævnte bestemmelses forstand. En fuld-

stændig gennemgang af sagen viser, at en ændring af vedtægter desværre vil være nødvendig for at kunne tage de af sagsøgeren fremførte og for en del meget vægtige argumenter til følge og ændrer derfor intet ved konklusionen vedrørende fordelingen af sagens omkostninger. Efter min mening ville nemlig kun en ændring af vedtægten gøre det muligt klart at fastlægge, i hvilket omfang den særstilling, som artikel 1, stk. 1, g), i vedtægtens bilag III indrømmer de »ansatte«, skal omfatte »fællesskabslignende institutioner« af forskelligste slags, som er oprettet med hjemmel i forskellige bestemmelser, efter at vedtægten i sin nuværende affattelse trådte i kraft.

Jeg skal følgelig foreslå:

1. at sagsøgte frifindes;

2. at Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger, herunder sagsøgerens.